

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
 เมื่อวันที่ ๓๐ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๓๕
อำนาจของจิตที่บริสุทธิ์

มาอยู่เรื่อย ๆ ทางโน้นมาทางนี้มา หนังสือเราก็แจกตลอด พิมพ์มามาก ๆ นี่แจกเอาเสียจน...ก็ตั้งใจแจก นั่นที่เขาพูดมันจริงไหมล่ะ หนังสือ มาขอเรา...โรงพิมพ์ต่าง ๆ สอง มาซื้อเรา ซื้อเล่มละเป็นแสน ๆ บาทนี่ ทำไมเขามาซื้อเรา เขาซื้อกรรมสิทธิ์เรา เอาไปขายจำหน่ายเพื่อเอากำไรเงินล้าน ๆ เพราะฉะนั้นเขาจึงกล้าซื้อเล่มละเป็นแสน ๆ เพราะซื้อกรรมสิทธิ์แล้วใครจะมาตะตองเขาไม่ได้ใช้ไหมล่ะ เป็นของเขาสมบูรณ์แล้ว เขาจะขายเท่าไรก็ได้ ขายตลอดเวลา เราก็อุดตราง ๆ อย่างนักกีฬาว่า โอ๊ย อย่าว่าแต่เล่มละเป็นแสน ๆ เลย เล่มละเป็นล้าน ๆ เราก็อเอาไม่ได้เรอบอก เพราะเราไม่เห็นค่าของเงินล้านยิ่งกว่าหัวใจคน เราตอบเท่านั้นละไม่มาก และไม่ให้อะไรจริง ๆ ตั้งแต่เล่มแรกมาเลยแหละ เราไม่เคยขาย พิมพ์แจกทาน เขาก็กลัวว่ามันจะไม่แพร่หลายง่าย ๆ (เท่า)การจำหน่าย

อ้าว ก็เปิดทางให้แล้วนี่ เพื่อจะให้แจกทานกันพิมพ์เปิดเผย ให้พิมพ์กันได้ทั่วประเทศไทย ไม่ต้องพิมพ์เฉพาะโรงพิมพ์โรงเดียว เหมือนสงวนลิขสิทธิ์ไปแล้วนี่นา ที่นี้มันกว้างไหมล่ะ เอามาแข่งซิ โรงพิมพ์ที่เขาพิมพ์จำหน่ายกับของเราที่พิมพ์แจกทั่วประเทศไทยนี้ เอาดูซินะ นั่น ถ้าวินโหนดเช่นวันสำคัญเอาไปกองไว้นั้น เอาโต๊ะวางยาว กองพะเนินเทินทึก ข้างบนนี้ก็มี ทางโน้นก็มีทางนี้ก็มี นั่นเป็นยังงี้แจกวันหนึ่งขนาดไหน เอามาแข่งซิที่ว่าไม่กว้างขวางง่ายนะ มันก็ไม่เข้าความจริงละซิ ของเรานี้บางที่แจกทั้งวันก็มี นั่น น้อย ๆ เมื่อไร

พิมพ์นี่เป็นแสน ๆ พิมพ์แต่ละครั้งเป็นแสน ๆ เล่ม แล้วครูเดียวพิมพ์ ๆ เวลาเราจะสั่งให้เขาพิมพ์เราต้องคำนึงคำนวนถึงโกดังเก็บหนังสือเรา โกดังนี้เก็บหนังสือได้มากเท่าไร เวลานี้ว่างอยู่ขนาดไหน เราต้องบอกแบบนี้ เอามาก็พอดีปั๊บ เนาะ คือเราสั่งให้พอเหมาะ ๆ สั่งให้เขาพิมพ์มากเท่าไรเขาก็พิมพ์เพราะเขาพร้อมแล้ว เขาบอกเขาพร้อมแล้วว่างั้นเลย ทั้งสองกักันนั้นนะ มีแต่กัใหญ่ ๆ ด้วยนะ แล้วแต่จะสั่งไปทางโรงพิมพ์ไหน สั่งไปกัไหน สั่งเท่าไรก็พิมพ์มาทันทีเลยเท่านั้น ๆ เพราะเขาเปิดไว้หมดแล้ว จะเอาเท่าไรให้บอกมาเลยว่างั้น ทางโน้นพร้อมแล้ว พร้อมอยู่แล้ว

ทีนี้เราก็คำนึงถึงโกดัง ถ้าเอามากกว่านั้นเราก็ไม่มีที่เก็บ เอามาให้พอดีหมดแล้วก็สั่งให้พิมพ์ใหม่ ๆ แจกอยู่นั้นตลอด ตั้งแต่ต้นทางวัดพิมพ์แจก ทางวัดนี้

พิมพ์แจกทาน ครั้นต่อมาก็คนนั้นมีศรัทธาคนนี้มีศรัทธา ก็เลยมา ๒ ก๊กใหญ่มีศรัทธาเลยปล่อยตั้งแต่นั้นเลย ใครอยากพิมพ์ก็รวมกับทางโน้น ๆ ก็แล้วกัน

หนังสือของเราสู้ดีกว่ากว้างขวางมากนะ ไปกว้างขวางมากเชียว นอกจากทั่วประเทศไทยแล้วยังออกเมืองนอกอีกเยอะ เทปกี่เหมือนกัน เทปกี่ขอมมาไม่หยุด นอกจากมาแจกอย่างนี้แล้วยังตอนเช้าวันหนึ่ง ๆ นี้กองพะเนินเทินทึกเป็นหอบ ๆ ส่งไปตามที่ต่าง ๆ ที่เขาขอมมา แต่เทปนี้มีจำกัดอยู่บ้าง สมควรจะส่งให้ไม่ไห้ มากน้อยเพียงใดมีจำกัดมากกว่าหนังสือ หนังสือก็ยังมีที่พิจารณา ถ้าสมควรก็ให้ไม่ไห้ก็ไม่ได้ให้ ขอมาสู้มสี่สู่มห้าขอมมาแบบโก้ ๆ จึงก็ไม่ได้ให้ เอาไปอะไรแบบโก้ ๆ แบบสนใจอ่านจริง ๆ แล้วถึงจะให้ ไม่ใช่ให้ไปสู่มสี่สู่มห้า

เราไม่ให้เพื่อโฆษณา เราให้เพื่อหัวใจคน ควรให้เราก็ให้ไม่ควรให้เราก็ไม่ให้ เพราะเราไม่ได้หวังอะไรจากใคร ใครจะโฆษณาหลงตาบวนี้วิเศษนะ หนุนเลยจรวดดาวเทียม ก็ว่าไปซิลมปากเฉย ๆ หลวงตาบวก็นั่งต่อมอยู่ที่นี่ เห็นไหมนี่ มันก็คนแก่นั่นแหละ เขาว่าดี ดีก็ดี ดีแต่ลมปากเจ้าของไม่ดีเป็นท่าอะไร แน่ะ มันก็เท่านั้น

เพราะฉะนั้นจึงไม่สนใจกับลมปากใคร ใครจะว่าอะไรก็ตาม..เฉย แต่ไม่ปล่อยเหตุผลเท่านั้นแหละ เหตุผลนี้เป็นหลักใจเลย สมควรยังงไม่สมควรยังงไปปฏิบัติตามนั้น ๆ

เราก็ไม่ได้คิด ตามที่พูดนั่นแหละที่ว่าวาสนาอาภัพนะ เพราะเราไม่คิดจริง ๆ นะ เกี่ยวกับผู้คนญาติโยมใครต่อใคร บริษัทบริวาร เราไม่เคยคิด เวลาออกปฏิบัติเราก็มุ่งแต่ความพ้นทุกข์อย่างเดียว อันนี้จริงเต็มหัวใจว่างั้นเลย เพราะเป็นที่แน่ใจแล้วว่ามรรคผลนิพพานมีอยู่ ยังไงเราจะเอาให้ได้ ก็พอดีเราไปถึงพ่อแม่ครูจารย์มั่น ไอ้ที่มีความสงสัยต่าง ๆ เพียงไรไปถึงนั้นก็หมดเลย ท่านเปิดออกจากหัวอกท่านให้เลยเชียว เหมือนกับว่านี่นะ ๆ เรื่องของเราเหมือนกับท่านจับเรดาร์ไว้หมดเลย ประมวลลงมาทีเดียวแล้วก็หายสงสัย ไม่มีสงสัยแล้วที่นี้เรื่องมรรคผลนิพพาน ที่นี้ก็ย้อนมาถามเจ้าของละซี จะจริงไหมที่นี้ โอ้ย จริงซี ก็หาของจริงอยู่แล้ว..น่าน มันก็รับกันละซี นั่นแลตั้งแต่ขณะนั้นมาเรื่องความเพียรจึงว่าหนักมาก

แต่ก่อนยังมีสงสัยว่าทำลงไปนี้ ทุ่มเทกำลังใจเต็มความสามารถของเรา เต็มสติกำลัง แต่ว่ามรรคผลนิพพานไม่ได้เป็นผลเครื่องตอบแทน เพราะว่ามีมรรคผลนิพพานไม่มี อันนี้ก็จะเสียประโยชน์เสียเวลาและกำลังใจไปเปล่า ๆ มันทำให้คิด กำลังของมันก็มีไม่มากไม่รุนแรง พอไปถึงหลวงปู่มั่นเท่านั้นแหละเหมือนว่าซึ่ขาดลงเลย นี่นะเห็นไหม ๆ อยู่ยั้ง..มรรคผลนิพพานนะ มันก็ลงละซี พอลงก็ย้อนถามเจ้าของว่า เอาที่นี้เจ้าของจะจริงไหม มาพบของจริงแล้ว โอ้ยจริงซี ก็หาของจริงอยู่แล้ว

ตั้งแต่นั้นละทีนี่นะ ทุกข์มากที่สุดตั้งแต่นั้น...ทุ้มเลยเชียว ไม่ได้มองเมมมองหมอกเหมือนว่าหุมีตามิไม่ได้ดูไม่ได้ฟังอะไรทั้งนั้น เป็นคนหูหนวกตาบอด ฟุ้ง ๆ อยู่กับธรรมอย่างเดียว จึงไม่ได้สนใจกับว่าบริษัทบริวารจะมีมากน้อย ลูกศิษย์ลูกหาพระเถระอะไรจะมีมีไม่สนใจ สนใจแต่ความพ้นทุกข์อย่างเดียว ยังไงก็จะเอาให้พ้น ไม่พ้นก็ตายเท่านั้นแหละ มีตายกับพ้น มีสองอย่าง ทีนี้ไม่รุนแรงได้ใจเมื่อความมุ่งมั่นถึงขนาดนั้นแล้ว ต้องรุนแรง

เพราะฉะนั้นจึงกล้าพูดซิว่า กำลังใจนี้สำคัญมากหนา ถ้าลงกำลังใจได้เข้าถึง..เข้าจุดไหนแล้วขาดสะบั้นเลยหนา กำลังใจนี้สำคัญมาก

จากนั้นมากก็มีเวลาเมื่อไร จิตดวงนี้มันเหมือนกับนักโทษถูกควบคุมอยู่ตลอดเวลา คือไม่ให้ส่วนเสียหายมาแตะต้อง มีแต่การเจริญอย่างเดียว บำรุง ๆ ตลอด มันก็ทุกข์ละซี การรักษาอะไรจะไปยากกว่าใจไม่มีในโลกนี้ว่างั้นเลย รักษาสมบัติสิ่งของบริวารอะไรนี่ก็เป็นของหยาบ ๆ มองเห็นอยู่ อันนี้มองไม่เห็น รู้ด้วยใจ ใจไม่มีสติก็ไม่รู้ ต้องตั้งสติ การตั้งสติเป็นของเล่นเมื่อไร ทั้งวันทั้งคืน พอตื่นพับเอาแล้ว เอากินแล้วจนกระทั่งหลับ ทุกข์ขนาดไหน

แล้วเรื่องอารมณ์ที่เกิดจากใจ ๆ อารมณ์ดีอารมณ์ชั่ว มันมีกิเลสมันก็มีอารมณ์ชั่วมันหนาเท่าไรกิเลส อารมณ์ก็จะยิ่งหนาอารมณ์ก็จะยิ่งชั่วยิ่งหนัก ทั้งพืดกัน มันจึงหนักละซี ไม่ลืมหูลืมตา บางทีกิเลสมันโผล่ขึ้นมา ไหนว่าจะหามรรคผลนิพพานอะไรกำลังจะตายอยู่แล้วทีนี้รู้ใหม่ มรรคผลนิพพานยังไม่ได้เจ้าของกำลังจะตายอยู่ **ตายก็ตาย โลกนี้โลกเกิดตาย** นั่นต้องแก้กันอย่างนี้เห็นไหมละ นี่มันหยอกเมื่อไร ถ้าแก้ไม่ตกกำลังอ่อนทันทีนะ อำนาจของกิเลสเหนือกว่าแล้ว ถ้าแก้ไม่ตกแล้วมันก็ไม่พ้น

นี่แก้แต่ละครั้งผ่านปึ้งเลย **ตายก็ตายซิ เกิดตายมันมีอยู่ทั่วโลกนี้หนา มากแล้วตายอะไรเฉพาะเราคนเดียวนี้** แน่มันตกแล้วใช้ใหม่ละ **นี้จะเอาธรรมเข้าสู่ใจแล้วจะตายก็ตายซิ เขาเอาความชั่วเผาเข้าสู่ใจเขายังไม่กลัวความตายนี้** เราจะเอาธรรมเข้าสู่ใจกลัวตายอะไร นั่น มันก็แก้กันในตัว ๆ เรียกว่ากิเลสกับธรรมพืดกันอย่างนั้นละ ทางนั้นโผล่ขึ้นมาพืดทางนี้ต้อยปั๊บ ทางนั้นโผล่มาปั๊บสวนหมัดปั๊บ ๆ ๆ อย่างนั้นจึงเรียกว่าแก้ปัญหาเจ้าของ

อย่างที่พ่อแม่ครูจารย์มันท่านว่า ฟังธรรมอยู่ทั้งกลางวันกลางคืนไม่ได้มีเวลาหยุดเลย นั่น เราเข้าใจทันทีเลยนะ พอมาโดนเจ้าของเข้าก็รู้เอง อ้อ อย่างนี้เองท่านว่าฟังธรรมทั้งกลางวันกลางคืน ก็กิเลสกับธรรมพืดกันภายในหัวใจนี้ ภายนอกนั้นมันก็อยู่ของเขา แต่ตัวเกิดเหตุมันเกิดอยู่กับหัวใจ เพราะตัวกิเลสมันอยู่ที่นี้ มันสร้างอยู่ในนี้ธรรมก็ระงับเหตุละซีมันถึงทุกข์มาก ทุกข์จนไม่ลืมหูลืมตา

แต่สำคัญที่ความมุ่งมั่นนะ มันไม่ได้มาสนใจกับความทุกข์นี้ ความมุ่งมั่นที่จะเอา มันดึง ดึงตลอด ๆ ทุกข์ขนาดไหนก็ไม่สนใจ จะเอาให้พ้น บินวางั้นเถอะนะ กำลังจะข้าม ฝั่งอยู่แล้วนี่ กำลังจะข้ามฝั่งอยู่แล้วก็บิน เป็นน้ำก็ว่ายน้ำ คว้าไม่ได้เอาทางหงายซี ไป จนถึง จึงเป็นทุกข์มาก

อันนี้มันเกิดทีหลัง พวกลูกศิษย์ลูกหาบริษัทบริวารเกิดทีหลัง เกิดที่เราไม่ได้คิดนะ เวลาพัดกันอยู่นี้เรียกว่าไม่ตายก็รู้ แต่มันไม่คิดว่าเรื่องตาย มีแต่จะเอาให้รู้เอาให้ พ้น ๆ ๆ อยู่นั้นตลอด มันก็รุนแรงชึกำลังใจ มันฝัง ๆ ครั้นเวลาผ่านวาระนั้นมาแล้วมันก็ไม่คิดเสีย กับใครต่อใคร คิดอยู่ไปวันหนึ่ง ๆ พอถึงวันก็พอแล้ว

แต่มันไม่เป็นยังงั้นซิ พระเณรนี่เกาะพริบเป็นอันดับแรกก่อนแล้วนะ พอพ่อแม่ ครูจารย์มันมรณภาพเกาะพริบเลย โธ่ ตาย ยังไงกันนี้ เรากำลังหนักเสียด้วยตอนนั้น หนักภายใน จึงได้หลบ-หนี-หลีก หลบตะพืดตะพือละตอนนั้น เกาะเท่าไรก็สลัด เกาะเท่าไรสลัดเลย มันเกาะไม่ถอยนี่ หลบโน้นหลีกนี้ ๆ ยิ่งท่านสิงห์ทองนี่ยิ่งเกาะใหญ่ ตามเลยเที่ยว ได้ยินว่าเราไปทางอำเภอบ้านฝ้อเข้าในเขาแล้วตามเข้าไป ๆ ได้ยินแต่ข่าวท่าน ไปนี่ ๆ ไปโน้น ๆ

พอพูดถึงเรื่องนี้ก็ไปโดนเอาตรงที่ว่าท่านสิงห์ทองไปพักอยู่ที่นั่น เขาก็มาขอพึ่ง เทศน์ ท่านสิงห์ทองก็บอก โอ๊ย อาตมาเทศน์ไม่เป็น กำลังเสาะแสวงหาครูอาจารย์อยู่ นี่...อาจารย์มหาบัว ท่านมาพักอยู่ที่นั่นท่านไปทางไหน ท่านไปทางโน้น ๆ เขาบอก ท่าน อาจารย์มหาบัวก็ว่าเทศน์ไม่เป็น ท่านไม่ยุ่งกับใครนะ ใครมาท่านไล่หนีหมดเลย ท่าน บอกท่านเทศน์ไม่เป็น ๆ บทเวลาวันที่ท่านจะไปพวกญาติโยมมากต่อมาก ท่านทนไม่ไหวท่านก็เทศน์ให้ฟัง โอ้โฮ บทเวลาเทศน์วัคู้ร้อยสี่ไม่ได้เลย

แต่ก่อนวัคู้หนึ่ง ๑๐๐ บาทแล้วเรียกว่าเยี่ยมวางั้นเถอะนะ มันไม่เคยมีแหละวัคู้หนึ่งที่ซื้อถึง ๑๐๐ บาทนะ อย่างมากก็หกสิบเจ็ดสิบ แปดสิบบาทเท่านั้นพอ อันนี้วัคู้ร้อยสี่ไม่ได้ อันนี้ก็เหมือนกัน

โอ๊ย ไม่ใช่ อาตมาเทศน์ไม่เป็น นั่นแหละจะเป็นแบบอาจารย์มหาบัวแหละ เทศน์ไม่เป็น เวลาเทศน์แล้ววัคู้ร้อยสี่ไม่ได้เลย ไหลไปเลยวางั้น

นี่ละตามเราไป สุดท้ายมาไม่ทัน จำพรรษาที่วัด อาจารย์บัวพา ไร่ใจ ออกพรรษาแล้วยังตามเราไปโน้น..ห้วยทราย เราไปแบบหลบตลอดเพราะตอนนั้นตอนยุ่งมาก มีมาขนาดไหนหลบ ขโมยหลบตะพืดตะพือนะ เหมือนบ้า ยังบอกถ้าหากว่าเรื่องขโมยหนี จากหมู่จากเพื่อนเราเป็นบาปเป็นกรรมตกนรกแล้ว โอ๊ย ใต้กันเทวที่นั่น ขโมยหนีตลอดนี่ ใครรุมไปหาไม่ได้ ปืบ หนีกลางคืนนะ กลางคืนเจียบ ๆ นี่เตรียมของเสร็จแล้ว

เปิดหนีเลยเวลาหมู่เพื่อนนอนหลับหรือภาวนาก็ตาม ไปตอนกลางคืน..เงียบ หายเงียบ ไปเลยโผล่โน้น

กลางคืนบุกป่าไปก็ไป ก็มันไม่ได้มีคำว่ากลัวว่ากลัวนี้ มีแต่ใจกับธรรมอยู่ด้วยกันเท่านั้น มุ่งเท่านั้น อยู่คนเดียวเราติดผิง ๆ อยู่กับหมู่กับเพื่อนมันเหมือนกับเรือพ่วงอะไรทำนองนั้น รถพ่วงเรือพ่วงนั่นแหละ มันไม่สะดวกรู้จักกันอยู่ในหัวใจนี้ เพราะงั้นถึงติดออก ๆ อยู่เรื่อยซิ จนกระทั่งจะเข้าพรรษาหมู่เพื่อนถึงมาเกาะติดแหละ เข้าพรรษาหนองผือ ตอนนี่เกาะติด แต่เกาะ..เกาะพริบมาตั้งแต่วันท่านมรณภาพ หากไม่ติดตอนนั้น เกาะเท่าไรขโมยเท่านั้น ขโมย ๆ หลบอยู่เรื่อย เข้าป่าเข้าเขาเข้านี้ออกโน้น ๆ มันก็ตามไม่ทันละซิ

จวน ๆ จะเข้าพรรษาถึงได้มา ย้อนเข้ามาจำพรรษาหนองผือ หมู่เพื่อนทราบก็พริบเลยเที่ยว ดูได้ร่วมสามสิบปีมั่งจำพรรษาที่หนองผือ จากนั้นมาก็เกาะพืบ ๆ เรื่อยมา แล้วก็ไม่ค่อยสลัดแหละ ไม่ค่อยสลัดมากอะไรนัก พอถึงระยะเข้าพรรษามาแล้ว แต่ตอนก่อนหน้าละซิ เราก็จะตายเฉพาเราอยู่แล้ว พระก็ยิ่งมาพันเรานี้ก็..จมน้ำตายนี่นา

นี่เราพูดถึงเรื่องกำลังใจและพูดถึงเรื่องเกี่ยวข้องกับลูกศิษย์ลูกหา เราไม่เคยสนใจกับใครนอกจากธรรมเพื่อความหลุดพ้น ถ้าออกจากนั้นแล้วมันก็อยู่ไปคนเดียวอย่างนี้วันหนึ่ง ๆ ก็พอแล้ว ลมหายใจหมดไปแล้วก็พอแล้ว หาอะไรอีก แน่ะ มันก็ไปอย่างนั้นเสีย แต่มันไม่เป็นอย่างนั้นซิ ผู้ที่เกาะนะมันพืบ ๆ อยู่งั้น ก็อย่างเป็นอยู่เดี๋ยวนี้แหละเห็นไหมละ เต็มอยู่นี้จะละจะว่าไง

ก็...เหล่านี้แหละพวกเกาะติด เคยอยู่ด้วยกันมาตั้งแต่เป็นเณร กลัวแต่เราเท่านั้นละ ท่านสิงห์ทองก็เหมือนกันกลัวอาจารย์มหาบ่วงค์เดียว รองพ่อแม่ครูจารย์มันมาแล้วกลัวแต่องค์เดียวเท่านั้น นอกนั้นไม่มีกลัวใคร ท่านสิงห์ทองยังเป็นพระขี้ตื้อพูดตรง ๆ เลย ไม่กลัวใคร กลัวแต่อาจารย์มหาบ่วงค์เดียว

พูดถึงเรื่องท่านสิงห์ทอง วันนี้ได้อัฐิของท่านสิงห์ทอง กลายเป็นพระธาตุแล้ว และอัฐิของผู้เฒ่าแม่แก้วก็เป็นแล้วนะ เร็วไหมผู้เฒ่าแม่แก้วที่ห้วยทราย เป็นแล้ว ก็สมควรจะเป็น ดูเหมือนจะผ่านมาตั้งแต่ปี ๒๔๙๕ คิดดูแล้ว เพราะ ๙๔ เราไปจำพรรษาที่ห้วยทราย ๙๓ จำพรรษาที่หนองผือ พอออกพรรษาแล้วก็หนีเที่ยวกลับไปจำพรรษาที่ห้วยทราย หลวงตาบัวก็รู้มตาม หลวงตาบัวหนองแขง จำพรรษาที่นั่น ไปก็ได้ไปสอนผู้เฒ่าแม่แก้ว พรรษานี้สอนลากออกจากสมาธิ พรรษาแรกนี่เพราะแกลติดสมาธิ

สมาธิของแกพิสดารมากนะ พอรวมลงไปแล้วจะออกรู้อะไรต่าง ๆ ไม่ว่าอะไรไม่มีประมาณจนกระทั่งติด ถ้าวันไหนไม่รู้รู้อะไรเหล่านี้เหมือนว่าวันนั้นทำงานไม่ได้ผลว่างั้นมันติด เจ้าของพูดอย่างเพล็นนะ ผู้ฟังฟังอย่างสลัดสังเวชซี ติดขนาดนั้น แล้วก็พอแม่

ครูจารย์ท่านเวลาท่านจะไป ตั้งแต่แกเป็นสาวอยู่โน้น จนเขายกโทษพ่อแม่ครูจารย์มัน โลกมันเป็นยังงั้นละ เहांตะไปยังงั้น คือถ้าวันไหนแกภวานาดี ๆ นี้ พ่อแม่ครูจารย์มัน บิณฑบาต แกก็มาใส่บาตร แกเป็นสาวอยู่ คนเต็มอยู่เป็นแถวนี้มาใส่บาตร ท่านก็พูดกับ เฉพาะเด็กคนนี้เท่านั้น วันนี้ออกไปวัดหน่อยนะ คือท่านเห็นเหตุผลแล้วตอนกลางคืน วันนี้ออกไปแกภวานาดี พอออกไป ไปก็ไม่ได้ไปคนเดียวนี้ะ พวกผู้เฒ่าผู้แก่ไปกันเป็น พวง ๆ นี้ ที่นี้พระเณรก็ล้อมเต็มไปหมดพอเห็นเด็กคนนี้ไปนะ เพราะเคยได้ยินธรรมะ ท่านพูดท่านสอนเด็กคนนี้

ที่นี้เด็กคนนี้มันแปลกประหลาด คือว่ามันรู้อย่างนั้นแหละ ท่านเป็นคนสอน อัน นี้ก็สรุปเอาเลยนะ ตอนที่ท่านจะจากไปท่านบอกว่าอย่าภวานานะต่อไปนี้ ถ้าอยากจะไป ้วยวิญญูะกับเขาก็ไป้วยเสีย ท่านวางนั้นนะ เข้าใจไหม้วยวิญญูะก็คือมีฝั้วมีเมียตามโลก ตามสงสารความหมายนะ อยากไปแหวกไป้วยวิญญูะกับเขาก็ไปเสีย คือแต่ก่อนถ้าว่า เป็นผู้ชายก็จะเอาไปบวชเป็นเณรจะเอาไปด้วยท่านว่ายังงั้น แต่เป็นผู้หญิง..ไม่เอา เรา ไปนี้อย่าภวานานะ นั้นสำคัญ ให้หยุดอย่าภวานานะ เราไปนี้แล้วไม่มีใครแก้ แล้วท่านก็ ไป

ที่นี้เวลาเราไปที่นั้น แกมาพูดให้ฟังถึงเรื่องพ่อแม่ครูจารย์มันท่านห้ามไม่ให้ ภวานา เราก็ดูดีก็กั เอ๊ะ พ่อแม่ครูจารย์มันห้ามนี้ต้องมีเหตุมีผล แล้วพอแกพูดไป ๆ มันก็ออกตรงที่แกรู้นั้นรู้นี้ อ้อ ตรงนี้เอง คือตรงนี้นั้นล่อแหลมนี้ ผู้ภวานาไม่มีผู้แนะ มันเสียได้จริง ๆ นี้ มันผาดโผน พอแกพูดมาถึงจุดนี้แล้วเรารู้ทันที จากนั้นมาแล้วเรากั เตือนแกสอนแกไม่ให้แกออก.. รวมแล้วให้อยู่ ๆ จากนั้นก็จะสอนวิธีต่อไป ที่นี้แกก็ไม่ ยอมอยู่ แกเพลินกว่า ก็มันไม่รู้แล้วก็ไม่เห็นผลอะไร

ผลผีบ้านันรี สิมตานี้ก็เห็นหมดแล้วนี่ดูอะไรก็ดี จะมาว่าเห็นอะไรอย่างนั้น

มันไม่เหมือนตาใจนะ ยังว่าอีก ยังเถียงอยู่นั้น ตาใจมันเห็นแปลก ๆ เห็นเปรต เห็นผีเห็นยักษ์เห็นมาร เห็นเทวบุตรเทวดา มันเห็นหมดนี้ ตานี้ไม่เห็นแกยังว่ายังงั้น แก ยังเถียงเราอยู่โน้นแนะฟังซิ

ทางนี้ก็เอาเข้าละซี เอ้า ให้อยู่ก็ได้ให้ออกก็ได้ เอาไปปฏิบัติก่อน ๒ ข้อนี้นะ พอ รวมลงแล้วให้อยู่ก็ให้อยู่ได้นะ พอปล่อยอันนี้มันออกก็ออกได้ ให้อยู่ก็อยู่ได้ ไม่ให้ออก เลยก็ได้

แกก็คงไม่เต็มใจทำเท่าไรเพราะแกติด ที่นี้หนักเข้า ๆ ก็บังคับเลขชี่ที่นี้ ว่ามันเข้า ไม่ได้ ถ้าเข้าไม่ได้ เอ้า ไม่ให้ออก ให้เข้าถ้ายเดี่ยวบังคับเลข คือ รวมแล้วให้อยู่กับที่เลย ไม่ให้ออก คราวนี้เอาถึงเด็ดขาดเทียวนะ บอกห้ามไม่ให้ออกเด็ดขาด ไปสักสี่ห้าวันแก กลับมาอีก เป็นยังงั้นมันเข้าได้ไหม

มันยังออกอยู่

ขนาดใหญ่มากเพราะคราวที่เต็ดนี้ โล่หนีลงจากภูเขาจะว่าไง ปีนันเราไป
จำพรรษาบนภูเขาให้พระเณรจำอยู่ตีนเขาทางด้านโน้น เราจำพรรษาอยู่บนภูเขากับเณร
องค์หนึ่ง ไส่ลงภูเขาละ ส่วนมากเขาไปตอนบ่าย ๔ โมง พอค่ำเขาก็ลงจากภูเขาไปสำนัก
เขา วันนั้นโล่กันเลย โล่ก็ร้องไห้เลยเทียว ไป..ตั้งแต่นั้นต่อไปอย่ามาเป็นอันขาดนะ
สถานที่นี้ไม่มีบัณฑิตนักปราชญ์ละมีแต่คนโง่ คนฉลาดไปตามแถวคนฉลาดอย่ามาหา
คนโง่นะ ขนาดใหญ่ ร้องไห้เลย ร้องไห้ก็เฉย น้ำตาแบบนี้เป็นประโยชน์อะไร น้ำตานี้
ไม่ใช่ น้ำตาเป็นประโยชน์ น้ำตาออกจากความโง่จะตายไปยังไม่รู้ตัว แต่เราไม่ว่า โล่ไป
ขนาดใหญ่มาก จนร้องไห้ลงจากภูเขาเลย ก็จะไม่เอาจริง ๆ คราวนี้ ไม่เอาขนาดนั้นจะไม่ได้
สัก ๔ วันโผล่ขึ้นมาแล้ว มาอะไร

โอย เดี่ยว ๆ ขอให้พูดเสียก่อน ๆ

พูดอะไรเข้าว่าซี เราก็ดูเรื่อย

โอย นิมนต์ญาติท่านไปนั่งเสียก่อนจะพูด แยกไปกับหมู่เพื่อนห้าหกเจ็ดคน พอไป
แก่ก็เล่าให้ฟัง ถูกละที่นี้ แยกบอกว่าแยกผิดหวังแล้ว คือหมดหวังไม่มีที่พึ่งแล้ว หวังพึ่ง
อาจารย์องค์นี้ แต่ถูกขนาดโล่ลงภูเขาแล้วก็จะไปพึ่งใครที่นี้ แล้วก็ย้อนมา ก็ท่านสอนถ้า
ว่าจะเชื่อท่าน แล้วท่านสอนทำไมไม่เชื่อท่าน นี่อันหนึ่งนะ ก็เชื่อท่านบ้างซิจะเป็นยังไง
เชื่อเราก็อธิบายแล้ว ความเป็นความเห็นของเราอะไรท่านก็อธิบายให้ฟังแล้วมัน
เป็นขนาดไหน แล้วเราก็อธิบายพันอยู่ แล้วส่วนอุบายของท่านสอนควรที่จะเชื่อบ้าง
ทำไมไม่เชื่อ ที่ท่านโล่ลงภูเขาที่สมควรแล้ว คือปลอบใจเจ้าของ เข้าที่นี้ไม่ปฏิบัติตาม
ท่านแล้วก็จะไปหาท่านได้ยังไง ต้องปฏิบัติชิลองทำ

ที่นี้ก็ยังมีแต่บังคับให้อยู่คราวนี้เพราะมันชินพอ พอบังคับให้อยู่ พอแฉวงอยู่
ก็สว่างจ้าขึ้น แล้วก็ปรากฏเป็นนิมิตเรานี้แหละมา ถือมิดเขาเรียกว่าอะไรไม่รู้ มิดก็มิด
คมกริบ แสงออกแพรวพราว ๆ ที่นี้ให้พิจารณาอย่างนี้นะ การทำลายกายทำลายอย่างนี้
จุดตะเกียงเจ้าพายุมาด้วยนะ หัวตะเกียงเจ้าพายุมาด้วยแก้ว หัวตะเกียงเจ้าพายุมาแล้ว
ก็พันเลย พันตัวแก่นั้นแหละในนิมิตภาวนา พันพออันนี้ขาดตกอันโน้นขาดตก พันนี้ ๆ
ทำอย่างนี้ ๆ แยกกายแยกอย่างนี้ พันฟาดมันแหลกไปเลยนะ พันแล้วซี่ ๆ ซี่ยออก
นี้ ๆ ดูเอา ๆ แล้วแยกออกไปอันไหนเป็นสัตว์อันไหนเป็นบุคคล อันไหนเป็นหญิง อัน
ไหนเป็นชาย เอาดูเทียบดู อันไหนสวยอันไหนงาม เอาดู พันออกจนแหลก

ทางนี้ก็ดู เกิดความสลตสังเวชภายในจิตใจ มันเป็นนิมิตอันหนึ่งออกแต่เป็น
ธรรม พออันนี้แตกกระจายกระจายไปจนกระทั่งว่าเกิดความสลตสังเวชตัวเอง พอคราว

นี้พี่ปลงอีก คราวหลังนี้เจ็บเลย พุดไม่ถูกคราวนี้ จะว่าอัครรรยขนาดไหนพุดไม่ถูก ที่นี้พอจิตถอนขึ้นจากนั้นก็หมอบกราบไปทางภูเขาเลยแก้วว่า

นี่แกมาแล้วให้ฟังวันที่เราขานบแก ขึ้นมาอะไรเราว่า แกเล่าให้ฟัง เอ้อ ๆ คราวนี้ถูกต้องแล้ว ที่นี้ให้พิจารณาอย่างนั้น ๆ นะ นั้นทางเดิน แกก็ยอมทันที แกลงแล้วที่นี้ก็บอกง่ายนิดเดียว เอ้าพิจารณาอย่างนั้น ๆ จากนั้นปัญญาก็ก้าวเลยเที่ยว พอไปปี ๙๕ เรื่องหมดปัญหาแกก็ไปเล่าให้ฟัง พิจารณาไปอย่างนั้น ๆ มันเป็นอย่างนั้น ๆ พอจากนั้นแล้วเราก็ไม่เคยสอนอีกเลยสอนแบบนั้นนะ แกเองก็ไม่เคยถามเลย ตั้งแต่นั้นมาจนปานนี้มันก็ปีแล้วละ พ.ศ. ๙๕ ถึงปีนี้ก็ ๔๐ ปี แล้วแกตายไป ๒ ปีนี้แล้วหักออกเสียเป็น ๓๘ ปีใช้ไหม มันก็ควรจะเป็นเพราะผ่านไปนานแล้ว

จิตที่บริสุทธิ์ครองชั้นธัญนี้มันจะพอกันอยู่ตลอดเวลา พอกโดยหลักธรรมชาติ นะ คือจิตที่บริสุทธิ์นี้มันจะพอกชั้นธัญโดยหลักธรรมชาติ ธรรมดานี้มันก็พอกอยู่ในตัว แต่ถ้ายิ่งเข้าสมาธิภาวนาด้วยแล้วมันยิ่งเป็นการพอกในตัวเลยนะ พอกโดยตรง เช่นเข้าสมาธิภาวนาส่งจิตเข้ามาที่จิตจะเข้าอยู่ข้างในนี้แล้วมันจะชักพอกโดยหลักธรรมชาติ นะ ไม่ได้เหมือนเราชักผ้าละนะ พุดอย่างนั้นก็พอเข้าใจละซิเรื่องของจิตเรื่องของวัตถุ มันต่างกัน อยู่ธรรมดาที่จิตบริสุทธิ์ก็ชักพอกออกกระจายออกหมด เพราะฉะนั้นเวลาท่านล่วงไปแล้วอัฐิท่านจึงกลายเป็นพระธาตุ กลายเป็นพระธาตุคือธาตุที่บริสุทธิ์ ของส่วนหยาบนี้ออกจากใจที่บริสุทธิ์นี้ ชักพอกกระจายออกหมด นี่ก็ ๓๘ ปีมันก็ควร นี่ก็เป็นแล้ว เมื่อวานนี้เขามาบอกว่า เป็นแล้ว เป็นได้ปีกว่านิดหน่อยนะ ก็เป็นธรรมดา

อย่างหลวงปู่พรหมที่เราเคยพุดกำชับพวกลูกศิษย์ที่ไปเผาศพด้วย บอกว่าให้พยายามเอาอัฐิของท่านอาจารย์องค์นี้ให้ได้นะ อัฐิของท่านอาจารย์องค์นี้จะกลายเป็นพระธาตุแน่นอนเราบอก นี่ก็ปีกว่าเป็น เป็นเรียบร้อยแล้ว ท่านอาจารย์พรหม อย่างท่านสิงห์ทองนี้ปีกว่าก็เป็น

อย่างนั้นละอำนาจของจิตที่บริสุทธิ์ ถ้าความบริสุทธิ์อย่างแบบชิปปาภิญญา คือรู้อย่างรวดเร็วนี้ก็ไม่แน่นอนว่าจะเป็นพระธาตุได้ง่ายตาย เพราะรู้ได้เร็วแล้วก็ตายเร็ว จิตนี้ไม่ครองชั้นธัญนานก็ยังไม่พอกเต็มที นี่อาจจะช้า ชิปปาภิญญาคือรู้เร็วแล้วก็ตายเร็วไม่ได้ครองชั้นธัญนาน มีหลายประเภท ประเภทหนึ่งจิตตั้งแต่ขั้นสมาธิไป สงบไปเรื่อย ๆ ตั้งแต่ขั้นสมาธิก็มีไปเรื่อย ๆ อย่างนั้นนะจนกระทั่งถึงขั้นปัญญาขั้นวิมุตติหลุดพ้น ค่อยไปอย่างเชื่องช้าอย่างนั้นนะ

พอถึงจุดแล้วไม่นานตายนี้ก็เป็นที่เร็วเหมือนกัน เพราะพอกไปโดยลำดับแล้วนี่พอกเป็นเวลาช้านานกว่าจะถึงจุดสุดท้ายคือความหลุดพ้น อันนี้หากว่าท่านจะนิพพานเสียในเวลาไม่นาน อันนี้ก็มิทางที่จะกลายเป็นพระธาตุได้เร็ว เพราะมันพอกไปตั้งแต่นี้

ไปด้วยความเชื่องำใช้ไหมละ มันฟอกไปในตัว อย่างรวดเร็วนี้ไม่ได้ฟอก มันมีหลายชั้น ชั้นสำคัญก็คือว่าจิตบริสุทธิ์แล้วครองชั้นธ้อยู่นาน ที่สำคัญมากอยู่ตรงนั้นนะ

คือการครองชั้นนี้ไม่จำเป็นจะต้องเข้าภวนา จิตที่บริสุทธิ์ย่อมเป็นธรรมชาติที่จะกระจายออกสู่กระแสของร่างกายส่วนต่าง ๆ นี้ไปหมดตลอดเวลา ถึงจะเบาก็กฟอกอยู่ในนั้น ครั้นเวลาท่านเข้าภวนาปั๊บ นั่นเป็นเวลาแล้วนะนั่นนะ พอเข้าภวนานี้จิตเข้าอยู่ข้างในหมดแล้ว นั่นเหมือนว่าฟอกในตัวเลย ฟอกเป็นหลักธรรมชาติแล้วที่นี้ ฟอกจริง ๆ นะนั่น มันต่างกันหลายชั้นหลายตอน หนักเบาต่างกันอย่งนั้น นั่นของผู้เฒ่าแม่แก้วก็เป็นแล้ว

ที่นี้เมื่อตอนผู้เฒ่าป่วยเรวัตกวิจารณ์ได้พูดเสมอ ใครเป็นผู้อุปฐากดูแลผู้เฒ่าแม่แก้ว ถ้าเป็นคนไม่เคยภวนามันจะเข้ากันได้ยงใจ เราไปก็ไปเตือนผู้อุปฐากอุปฐาก อย่าไปถือสากริยามารยาทอะไร ๆ อย่าไปถือนะ เราเตือนเสมออันนั้นะ เราจะเอาตั้งแต่เรื่องสมมุติไปคัดค้านธรรมชาตินั้นไม่ได้นะ กริยานี้เป็นเรื่องของชั้นธ ชั้นธนี้เป็นเรื่องสมมุติ มันจะออกอากัปกิริยาใดก็เป็นเรื่องสมมุติล้วน ๆ ไม่ใช่วิมุติติ อย่าไปถือสิทธิ์อานะ

สมมุติว่าผู้เฒ่าว่ายงใจต่องนี้ ก็จะเอาอันนั้นมาเป็นบทเป็นบาทเป็นหลักสำคัญแล้วเป็นการลบล้างความดีที่สำคัญนั้นไป เดียวก็เสียตัวเองนะ นี้เคยสอนเสมอ เพราะธรรมชาตินั้นไม่เกี่ยวกับนี้หนา เราบอก บอกขนาดนั้นนะ เพราะสงสารผู้ไปปฏิบัตินี้แทนที่จะได้คุณมันจะเป็นได้โทษ เวลาอากัปกิริยาแสดงออกมาแล้วก็ไปยึด ตำหนิติโทษอย่งนั้นอย่งนี้ไปเสีย มันเสีย เพราะกริยานี้โลกเขาเคยปฏิบัติกัน พอเห็นอย่งนั้นก็จะหมายว่าเป็นโลกไปหมด ความดีที่เต็มอยู่ในหัวใจก็เลยลบล้างไปหมด ถ้าต่างคนต่างรู้แล้วก็เข้าใจกันทันที จะเป็นกริยายงใจ ๆ ก็เข้าใจทันที

จะเป็นปัญหาอะไร อันนี้เพียงชั้นธเฉย ๆ มันจะติดจะดั้นจะเป็นอะไร ๆ ก็เป็นเรื่องของชั้นธ มันทนไม่ได้ก็ติดดั้นไปตามเรื่องของมัน เมื่อสุดกำลังแล้วมันก็อยู่ของมันแต่ธรรมชาตินั้นมาเกี่ยวข้องกันได้ยงใจ ฟิงชีว่าเป็นอฐานะนะมาเกี่ยวข้องกันได้ยงใจ อันนั้นเป็นอันนั้นนี่นะ แต่อาศัยชั้นธอยู่เฉย ๆ ชั้นธไม่ได้ทำอะไร ๆ ให้นั้นดีขึ้นอีกแล้วให้ต่ำลงไปอีกไม่มี นี่ละจึงได้เตือนอยู่ตลอด เพราะแก่ป่วยอยู่นานนี้นะ ไปก็ไปเตือนอย่าไปถือสิทธิ์อานะ สอนขนาดนั้นนะ

เพราะกริยาของแก่ก็เหมือนคนธรรมดาบางทีนะ แกพูดอะไร ๆ ก็เหมือนคนธรรมดา เพราะเรื่องของชั้นธ ชั้นธติดชั้นธดั้นชั้นธหิวชั้นธโหย ชั้นธทุกข์ชั้นธลำบากก็เป็นอยู่ในนี้ กริยาที่แสดงออกมาก็เป็นเรื่องของชั้นธ ๆ ในวงชั้นธ ๆ ไม่ได้ในวงอันนั้นนี่มันไม่รู้ละชี ผู้อยู่ในวัดเราก็เคยพูด เรวัตกวิจารณ์ผู้ดูแลรักษาผู้เฒ่าแม่แก้ว ถ้าเป็นผู้ปฏิบัติ

ทางด้านจิตใจก็สูงอย่างนี้เข้าใจกันทันที แม้เช่นนั้นก็สาธุ อย่างปฏิบัติกับพ่อแม่ครูจารย์ ก็ยังผิดได้นะ เรายังไม่ลืมกับพ่อแม่ครูจารย์มัน นี่ละเอาบาทบาทเหล่านี้แหละมาสอนหมู่ เพื่อนนะ

ขณะนั้นอยู่ตึก ๆ เจียบนะ ท่านไม่แสดงอะไรมากแหละ แต่ไอ้เรื่องกิเลสมันคอย จะจับ (ท่าน) มีลักษณะอี ๆ แอ้ ๆ อะไร เหมือนครางเบา ๆ อี ๆ แอ้ ๆ เอ้ เวลาท่านเป็นอย่างนี้ ท่านมีกิริยาอย่างนี้ท่านจะมีเวลาเปลอบ้างไหมนา ดูนะ แต่เพียงเท่านั้นนะได้ เท่านั้นนะ เรากะตุกทันทีเลยเพราะเราคิดด้วยความระวังนี้ แล้วก็ฝังใจด้วย เรากะตุก เจ้าของท่านที่ หยุดเท่านั้น

บทเวลาเรื่องผ่านเข้าไปหากันปิ้ง โธ่ ตาย เผลอไม่เผลอมันเป็นเรื่องของสมมุติ เอาไปโปะท่านทำไมเอาไปทับท่านทำไม โอ้ย ไปขอขมาท่านทันทีเลย ขอขมากับอัฐิท่าน ปรากฏว่าโล่งหมดเลย เราเห็นข้อบกพร่องของเรา โธ ๆ นั่นละมันฝึกอยู่ปฏิบัติต่อท่าน ขนาดนั้น เวลานั้นจิตก็เข้าใจว่าพออยู่พอกิน มันก็ยังไปมีแยะ ๆ ขึ้นมาจนได้ ไอ้ไม่ได้ เรื่องอะไรเลยไม่เคยปฏิบัติภาวนาเลยไปปฏิบัติ อย่างปฏิบัติพระอรหันต์ก็ลองดูซินะ ว่า จันเลยนะเรา ไปก็จะไปชนแต่โทษแต่กรรมมาเท่านั้นแหละ ไม่มีอะไรดีละ

ผู้เฒ่าแม่แก้วนี้พิสดารมาก ความรู้แปลก ๆ ต่าง ๆ เช่นอย่างเราจะไปยังไงมา ยังไงนี้แก้วไม่มีพลาดเลยนะ วัดนั้นก็เห็นไม่ใช่หรือ วัดเขาก็อยู่ปากบ้านทางโน้น วัด ห้วยทรายก็อยู่ปากบ้านทางนี้ เราจะไปไหนเราบอกใครเมื่อไร อย่างนี้ละนิสัยเรา เป็น อย่างนี้ละ เราจะไปเที่ยวที่ไหนนี้ออกจากนี้ไปเลยทางด้านนี้ ไม่ได้เคยผ่านไป ทางด้านนั้นให้เขารู้ เวลาฉันจ้งหันแล้วไปเจียบ..ทางโน้นรู้แล้ว บอกหมู่เพื่อนว่า โอ้ย วันนี้ญาท่านไปแล้วนะ มันเย็นหมดไม่อบอุ่น เย็นหมดเลยแถวเรานี่ ไปถามดูซิ ขนาด นั้นนะ ถ้าว่าไม่จริง ต่อม ๆ ออกไปดูซิ วันนี้ไปแล้วไม่มีเหลือแล้ว เย็นหมดไม่มีอะไรผ่าน เลยในบริเวณนี้ แกพูดสำคัญขนาดนั้นนะ มันเย็นเย็นอะไร เหมือนไม่มีที่เกาะที่พึ่งที่ยึด อะไรเลย ไปแล้วละ ไปดูก็ไปจริง ๆ

ที่นี้พอมาก็เหมือนกันอีกนะ พอมา..มาก็ไม่รู้นี่ ก็แบบเราใครจะไปรู้ได้ง่าย ๆ พอ มาบับบางที่กลางคืนตั้ง ๒ ทุ่ม ๓ ทุ่มถึงมาถึงก็มี ตอนเช้าหุงข้าวมาแล้ว คือข้าวนั้นจะหุง มาให้เราเฉพาะวันละหม้อเท่านั้นแหละ..ไม่มาก เป็นประจำเลย ถ้าเราหนีไปพระก็สั่งไป ไม่ให้ทำ คือพระท่านไม่ฉัน ว่างั้น แกก็ไม่ทำ ที่นี้พอตื่นเข้ามาก็เอาอีก หุงข้าววันนี้ มาแล้วนะ เนาะฟังซินะ หุงข้าว มาแล้ววันนี้ เอ้าหุง..หุงเลย ทางนั้นก็จับหมากมา เรายัง ถามว่าข้าวนี้หุงมาทุกวันหรือ **ไม่ได้หุงทุกวัน เพิ่งหุงเมื่อเช้านี้** แล้วหุงเพื่ออะไร ว่าซิ **ก็ หุงเพื่อญาท่านแล้ว** แล้วทราบได้ยังไงว่าญาท่านมา **ก็คุณแม่บอก**

นั่นนะฟังซิคุณแม่บอก ไม่ผิดนะ ไม่มีพลาดเลยนะ จะไปกี่วันก็ตามพอวันเข้ามา
ปีนี้แกรู้แล้วทางโน้น มาถึงแล้วนะ บทเวลาแกแสดงออกมา ก็มันอบอุ่น..อะไรมัน
เป็นไปหมด อบอุ่นหมดเลย ถ้าเวลาไปนี่เหมือนกับว่าเลิกไปหมดเลย แกพูดอย่างนั้น
มันเลิกไปหมดเลย

แกเก่งมาก เรื่องการไปการมาของเราไม่ต้องบอกแหละ แกรู้ จะไปเวลาไหนก็
ไปเถอะ รู้ทันทีเลย บอกหมู่เพื่อนทางโน้นเลย ไปแล้ววันนี้ หายเงิบแล้ว แล้วพอมาก็..
มาแล้วนะ หุงข้าวไม่มีพลาดเลยแหละ ถูกต้อง ๆ เรื่องอย่างนี้เก่ง เก่งมากยกให้เลย

ต่อไปนี่ให้พระนะ